

భావుకత

కప్పుకున్న దుప్పటి జారిపోవడంతో చలికి మెలుకువ వచ్చి బద్దకంగా కళ్ళు తెరిచాడు ప్రదీప్. పక్కల కిలకిలారావాలు చెవిన బదటంతో అప్పుడే తెల్లవారిందా అనుకుంటూ తలతిప్పి పక్కకు చూసాడు. ఎదురు కిటికీలో నుండి తెల్లవారదానికి సిద్ధంగా ఉన్నట్లు కనబడుతోంది ఆకాశం. ప్రదీప్ మెల్లగా లేచి స్లిప్పర్స్ కాళ్ళకు తగిలించుకొని, పక్కనే ఉన్న శాలువా తీసుకొని నిండా కప్పుకొని వచ్చి కిటికీ దగ్గర నిలబడ్డాడు.

అప్పుడప్పుడే తెలతెలవారుతోంది. మంచు ముసుగు వేసుకున్న ప్రకృతి మసక మసగ్గా కనబడుతోంది. పక్కల గూళ్ళలో కోలాహలం బయలుదేరింది. జారిపోతున్న శాలువాను భుజాలమీదకు లాక్కుంటూ కిటికీలో నుండి పరిసరాలను మైమరచి చూస్తున్నాడతడు. అది అతని ప్రభాతకాలపు దినచర్య. ప్రకృతిని చూస్తే తనను తాను మరచిపోతాడు. ఆ ప్రభాతకాలపు అందాలను చూస్తోంటే అతని హృదయం ఏదో తెలియని గొప్ప అనుభూతికి లోనవుతుంది. ఆ సమయంలో అతనికి ఆ అనుభూతుల్ని ఎవరితోనైనా పంచకోవాలని పిస్తుంది.

“కాఫీ తీస్తోన్నాడి” అనే భార్య మాటతో బాహ్య ప్రపంచంలోకి వచ్చాడు ప్రదీప్. ఆమెవైపు తిరిగి చూసాడు. చలికి సన్నగా కంపిస్తున్న ఆమె చేతిలో సువాసనలు వెదజల్లుతున్న కాఫీ కప్పు. అప్పుడు సమయం ఆరైందన్నమాట. సరిగ్గా ఆరింటికి చేతికి

మిడ్డ్ కథలు

కాఫీ కప్పు ఇస్తుంది అతని భార్య. కాఫీ చూడగానే అతని ఉత్సాహం పెరిగింది. వెచ్చగా శాలువా కప్పుకొని వేడి వేడి కాఫీ తాగుతూ ఆ కిటికీలో నుండి ప్రకృతిని చూడడం అతనికి గొప్ప అనుభూతి.

“కాఫీ తెచ్చావా గుడ్” అంటూ కప్పు చేతిలోకి తీస్తాన్ని, “రాధా ఈ కిటికీలోంచి చూడు ప్రకృతి ఎంత అందంగా కన్నిస్తుందో! ఆ చెట్ల ఆకులపై రాత్రి కురిసిన మంచు బిందువులు ఎంత అందంగా ఉన్నాయో చూడు. నువ్వు కానేపు ఇక్కడే వుండు బాలభానుడి కిరణాలు ప్రసరించగానే మంచు బిందువులు కిందికి జారుతూ ఎంత అందంగా మెరుస్తాయో చూడువుగాని, అసలు ప్రకృతిలోని అందాలు కనిపించేది శీతాకాలంలోనే. నాకండుకే శీతాకాలమంటే ఇష్టం” అంటూ తన్నయంగా చెప్పుకు పోతున్నాడు ప్రదీప్.

భర్త చెప్పుడు కాబట్టి కిటికీలో నుండి చూపుల్ని సారించిందే కాని ఆమె దృష్టి అక్కడ నిలవడం లేదు. ఆమె దృష్టి పిల్లల మీద నుండి జారిపోతున్న దుప్పటి మీదకు పోతోంది. ఆమె మనసు స్థో మీద పెట్టిన పాల మీదకు పోతోంది. దుప్పటి జారిపోయి చలికి పిల్లలు నిద్ర లేస్తే, అమ్మా! ఇంకేమైనా ఉందా? ఏదుస్తూ పనులు చేసుకోనియకుండా అడ్డు పడతారు.

“బావుందండీ! నేనిక్కడ ప్రకృతి అందాలను చూస్తూ కూర్చుంటే ఇంట్లో పనెవరు చేస్తారు” భర్త చిన్నపుచ్చుకుంటాడేమౌనని సాధ్యమయినంత వరకు చలికి పగిలిన పెదవుల మీదకు నవ్వును తెచ్చుకుంటూ చెప్పింది.

“అబ్బా! ఎప్పుడూ పని పని అంటావు. కాస్త ప్రకృతిని ఆరాధించడం నేర్చుకో” అంటూ ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్న భర్త మాటలకు మధ్యలోనే అడ్డుపడి “ఆ! నేనిక్కడ ప్రకృతి, అందాలు అంటూ కూర్చుంటే వంటింట్లో పాలు పొంగిపోతాయండీ” మరోసారి బలవంతంగా పెదాలపైకి నవ్వును తెచ్చుకొని చెప్పింది. చలికి పగిలిన పెదాలు నవ్వినప్పుడు చిట్టి భగ్గన మండాయి. ఆ మంటను పట్టించుకోకుండానే పిల్లల మంచం దగ్గరకు వెళ్ళి నిండా దుప్పటి కప్పింది. చలికి మొద్దుబారినట్లయిన చేతులకు రాపిడి కలిగిన్నా గదిలోంచి బయట పడింది. నడుస్తున్నప్పుడు గమ్మ మంచులా చల్లగా పాచాలకు తగుల్లుంటే మనసులో వెధవ చలికాలం ఎప్పుడు పోతుందో ఏమో. ఇలా చలి పుడుతుంటే ఏ పనీ చక చకా చేస్తోవడానికి ఏలు కాదు కదా! అని తిట్టుకుంటూ వంటింట్లోకి వెళ్లింది. అప్పటికే పాలు పొంగటూనికి సిద్ధంగా ఉన్నాయి. గబ గబా పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్లి పాల దించేసి ఇతర పనుల్లో పడింది.

“రాధా క్యారియర్ సర్డేశావా?” డ్రాయింగ్ రూంలో నుండి కేకేసాడు ప్రదీప్.

“ఒక్క నినిమిషం ఒక్క నినిమిషం ఆగండీ అయిపోతుంది” హడావుడిగా వంటింట్లో పనులతో సతమతమపనాగింది రాధ.

“ఒక్క నినిమిషం ఒక్క నినిమిషం అంటూ ఎంతసేపు చేస్తున్నావు. ఎనిమిదిన్నరుయింది.

తొమ్మిది గంటలకల్లా ఆఫీస్‌లో ఉండాలి. ఇంతవరకు నువ్వు క్యారియర్ సర్రలేదు. అసలేం చేస్తున్నావ్ ఉదయం నుండి....” పారం చదివినట్టు చదువుతున్నాడు ప్రదీప్.

సూర్యోదయమయి చెట్ల ఆకుల మీది మంచు బిందువులన్నీ ఆవిరయ్యదాక ప్రకృతి సాందర్భోపాసనలో మునిగిపోయి భార్య ఆఫీస్‌కి టైమువుతుందని గుర్తు చేసాక హడావుడిగా స్నానాదికాలు ముగించుకొని టిఫిన్ చేసి నీటగా డ్రెస్ చేసుకొని తీరిగ్గా కూర్చుని పేపర్ తిరగేస్తూ భార్యను సాధిస్తున్నాడు ప్రదీప్.

కాఫీ, టిఫిన్, అన్నం, కూరలూ ఒక్కోటీ వరసగా చేస్తూ, మధ్యలో భర్త స్నానానికి నీళ్ళు, బట్టలూ, టవలూ అందిస్తూ, నిద్రలేచి ఏడై పిల్లలు సముదాయిస్తూ, వాళ్ళ అవసరాలూ, ఆకళ్ళూ తీరుస్తూ, తాగిన కప్పు కాఫీ ఎప్పుడో ఆవిరైపోగా, చలి మాయమైపోయి చెమటలు పడ్డాంటే హడావుడిగా వంటింట్లో అటూ ఇటూ తిరుగుతూ పనులతో సతమతమవసాగింది రాథ. భర్త మాటలను నిర్లిపంగా వింటూ సమాధానమేమీ చెప్పుకుండా క్యారియర్ సర్ది బ్యాగ్‌లో పెట్టేసి భర్త చేతికిచ్చింది. బ్యాగ్ తీసుకొని ఆయన వెళ్ళిపోయాక హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకునేంతలో ఏదో భక్షున పడిపోయిన చప్పుడు వెనువెంటనే పిల్లాడి ఏడుపు వినిపించి గబగబా రూంలోకి పరిగెత్తింది.

ఆ రోజు హాఫ్ట్‌డే కావడంతో మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకల్లా ఇంటికొచ్చాడు ప్రదీప్. అతను వచ్చినప్పుడు బాగా ఎండగా వుంది. ఓ అరగంట తర్వాత ఎండ ఉండగానే ఉన్నట్టుండి వర్షం పడుసాగింది. బెడ్‌మీద పడుకున్న ప్రదీప్ “వర్షం పడుతున్నట్లుందే” అంటూ కిటికీ దగ్గరకు చేరాడు.

సరిగ్గా ఆ సమయానికి పిల్లాడికి పాలు పడుతున్న రాథ ఒక్కసారి ఉలికిప్పడి “అయ్యయ్యా! వర్షం పడుతుందా, డాబామీద పప్పులు ఎండబెట్టానండీ! బట్టలు కూడా అరేశానండీ! ఇప్పుడెలా? ఏమండీ! కాస్త సాయం చేద్దరూ” పాలు తాగుతున్న పిల్లాడిని గబుక్కున లాగేసి నేలపై పడుకోబెట్టి కంగారు పడుసాగింది రాథ.

“అబ్బా! ఆపవోర్ము నీ సాద. ఎండా వానా ఎంత అద్భుతమైన సీను! ఆ ఎండలో వర్షపు చినుకులు ఎంత అందంగా మెరుస్తున్నాయో చూడు” తన లోకంలోకి వెళ్ళిపోయాడు ప్రదీప్.

అప్పటికే డాబా మెట్లు సగం ఎక్కోసింది రాథ. పైకి పరిగెత్తి, తడిస్తే పప్పులు పాడవతాయని ఓ పాతచీరలో ఎండబెట్టిన పప్పులను అదే చీరలో మూటగా చేసి ఉట్టుకొని పరిగెత్తినట్లు కిందకు దిగి కింద వాటిని పెట్టి మళ్ళీ పైకి పరిగెత్తి పైన ఆరేసిన బట్టలన్నీ గబగబా తీసుకొని కిందకు దిగింది. ఈలోగా ఎండ పోయి వర్షం పెద్దదయింది. ఆరేసిన బట్టలు, ఆమె కట్టుకున్న చీర తడిసి ముద్దుయిపోయాయి. ఆమెకు రొప్పూ, ఆయాసం వచ్చేసాయి.

“చీ...చీ! వెధవ వర్షం ఉన్నట్టుండి పడి కంగారు పెట్టేసింది” తడిసిన బట్టలన్నీ

ఇంట్లోనే వీలయిన చోట్ల ఆరేస్తూ పైకే తిట్టసింది రాథ.

“చాల్సే ఏమిటా మాటలూ, వర్షం పడుతుంటే ఎంత హాయిగా ఉంటుంది! దూరాను కొండ చూడు వర్షంలో ఎలా మసక మసగ్గా కనబదుతుందో! వర్షపు చినుకులు నేలపై పడుతుంటే ఆ చప్పుడు చూడు సంగీతంలా వీనుల విందు చేస్తుంది. ఆ మట్టి వాసన చూడు ఎంత ఇంపుగా ఉందో. ఈ కిటికీ దగ్గర నిలబడితే గాలి వీచినప్పుడల్లా వర్షపు తుంపరలు మీదపడి వళ్ళు పులకరిస్తుంటే నువ్వేమిటలా వర్షాన్ని తిడుతావు!” అంటూ ఇంకా ఏదో ఏదో చెప్పన్న భర్తమాటల్ని మధ్యలోనే అడ్డుకొని, ‘శుభ్రంగా ఆరిపోయిన బట్టలన్నీ తడిసి ముద్దయ్యాయి. వంటిమీది బట్టలు కూడా తడిసిపోయాయి. తిట్టకుండా ఎలా ఉంటాను” అంది రాథ.

“ఆ! తడిసింది బట్టలే కదా! ఆరిపోతాయిలే. అంత మాత్రానికే వర్షాన్ని తిట్టులా. అయినా నువ్వు కొంచెం కూడా ప్రకృతిని చూసి ఆనందించవే? వర్షించే మేఘులను చూస్తే నీ హృదయం కాస్త కూడా స్పందించదా? ఇలా వర్షం పడుతుంటే ఆ వర్షాన్ని చూస్తూ వేడి వేడిగా ఏమన్నా తింటే ఎంత బావుంటుందో తెల్సు. అవనూ తినడానికి ఏమన్నా చేయకూడదూ?” అంటూ భార్యావైపు చూసాడు. అతడి కట్టు ఆజ్ఞాపిస్తున్నాయి.

భర్తవైపు ఓసారి నిస్సహయంగా చూసి, తడిసిన బట్టలు మార్చుకోకుండానే వంటింట్లోకి నడిచింది రాథ. బట్టలు మార్చుకొనే లోగా వర్షం ఆగిపోతే భర్త కోరిక తీరేదెలా?

“అదేంటీ ఈ లుంగి ఇస్తున్నావు తెల్ల లుంగి ఏమైందీ?” స్నానానికి వెళ్ళబోతూ లుంగి, టవలూ అందిస్తున్న భార్యని ప్రశ్నించాడు ప్రదీప్.

“అది ఇందాక వర్షంలో తడిసిపోయిందండీ ఇవ్వాలికి ఇది కట్టుకోంది”

“అబ్బా! నాకు సాయంత్రాలు రంగు లుంగులు కట్టుకోవడం ఇష్టం ఉండదని తెల్పుకదా! అయినా అది తడిసిపోయేదాకా ఏం చేస్తావు? వర్షం వస్తుందేమోనని కాస్త జాగ్రత్తగా ఉండొచ్చు కదా?” అంటున్న అతనివైపు అదోలా చూసింది రాథ.

ఆ చూపులో కోపమో, బాధో, అసహ్యమో, నిస్సహయతో అన్నీ కలిసిన మరో భావమో, ఏ భావమూ లేని నిర్నిప్తతో అర్థం కాదు.

ఎదుస్తున్న పిల్లాడ్చి భుజానేసుకొని జోకొట్టసాగింది రాథ. రాత్రి వంట చేసి పెద్ద పిల్లాడికి అన్నం తినిపించి, చిన్న పిల్లాడికి పాలు పట్టి, భర్తకు వడ్డించి, తనూ తిని, వంటిల్లు సర్దుకునేప్పటికి పది గంటలయింది. గదిలో అటూయటూ తిరుగుతూ పిల్లాడ్చి జోకొదుతుంటే కాళ్ళూ, భుజం లాగేస్తూ అలసటగా ఉండామెకు. కాస్సేపటికి నిద్రపోయాడు బాబు. వాడ్చి బెడ్చమీద పడుకోబెట్టి దుప్పటి కప్పింది.

అంత వరకూ కిటికీ దగ్గర నిలబడి ఏకాగ్రతతో వెన్నెలను చూస్తున్న ప్రదీప్ “రాథా!”

అంటూ పిలిచాడు. తప్పదనుకుంటూ వెళ్లి భర్త పక్కన నిలబడింది.

“రాధా ఈ రోజు పౌర్ణమి కదా! చంద్రుడు చూడు ఎంత అందంగా, నిండుగా ఉన్నాడో! వెన్నెల చూడు ఎంత హాయిగా ఉందో! ఆ కొబ్బరి చెట్టు ఆకులను చూడు వెన్నెలపడి ఎలా మెరుస్తున్నాయో! ఆ నందివర్ధనం చెట్టును చూడు, పచ్చని చెట్టు నిండా విచ్చుకున్న తెల్లని పూలు వెన్నెల్లో ఎంత అందంగా కనబడుతున్నాయో!” చెప్పుకు పోతున్నాడు ప్రదీప్.

రాధ చూపులు చంద్రుడిపై, ఆకాశంపై ఒక్క క్షణం కూడా నిలువలేదు. ఆమె చూపులు అప్రయత్నంగా చెట్ల నీడలపై పడ్డాయి. నేలమీద నల్లగా ఆవరించుకున్న నీడలు జడలు విరబోసుకున్న దయ్యాల్లా కన్నించాయామెకు. భర్త చెప్పే మాటలేవీ విన్నించడంలేదామెకు. పిల్లలూ, పనితో అలసిపోయిన ఆమె శరీరం విశ్రాంతిని కోరుతోంది. కనురెప్పులు బరువెక్కుతున్నాయి. చంద్రుడు మబ్బుపట్టిసినట్టు, వెన్నెల మసక బారినట్టు కనబడుతున్నాయామెకు. ఉన్నట్టుండి పెద్దగా ఆవలించింది.

“ఓహో! అప్పుడే నిద్రాస్తుందా! కాస్టేపయినా వెన్నెల్లి చూసి సంతోషంగా గడుపుదామని లేదే నీకు. ఆ వెన్నెలను చూస్తూ ఇద్దరం కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చుంటే ఎంత బాపుంటుంది. అయినా నిన్నని ఏం లాభం! నాలాంటి భాపుకడికి నీలాంటి ఏ అభిరుచిలేని మనిషి భార్యగా దొరికింది, ఏ చేస్తాను నా కర్చు!”

అలాంటి మాటలకు అలవాటు పద్ద ఆమె చెవులు వినడం మానేసాయి. మనసు పట్టించుకోవడం మానేసింది.

ఆమె చెవికా మాటలేవీ ఎక్కడం లేదు. ఆమె బుర్రకా మాటలేవీ అర్థం కావడంలేదు. ఆమెకు తెలుస్తుందొక్కటే తనకి బాగా నిద్రాస్తేందనీ, ఆమెకు అర్థమవుతుందొక్కటే తన నిద్రనిప్పుడు నిర్దాఖ్యాంగా లాగేస్తాడనీ..... ‘నిద్రపోవడం’ అనే కనీస అవసరాన్ని కూడా తను స్వేచ్ఛగా తీర్చుకోలేక పోతోందని ఆమెకు బాగా అర్థమవతోంది.

అలవాటయిన ఓ చిరునప్పు పెదాల మీదకు తెచ్చుకొని “నిద్రాస్తుందండీ!” సంజాయీపీ ఇచ్చినట్లుగా చెప్పింది.

“తప్పేదేముంది వెళ్లిపడుకో. హాయిగా కాసేపు కబుర్లు చెప్పేమన్నా నీతో కుదరదు కదా!” చిరాగ్గా చెప్పాడు.

అలస్యం చేస్తే మళ్ళీ ఎక్కడ వెన్నెల అందాల్ని వర్ణిస్తాడోనని వచ్చి పడుకుంది రాధ.

బెడ్ మీద పడుకొని ఐదు నిమిషాల్లో నిద్రలోకి జారిపోయింది. ఆ నిద్రలోనుండి కలలోకి జారిపోయింది-

వెన్నెల పుచ్చపుప్పులా ఉంది. ఆ వెన్నెల్లో నంది వర్ధనం చెట్టుకింద పరుచుకున్న నల్లని నీడ, ఆ నీడలో తాను ఒక్కరై కూర్చొని ఉంది. ఆ ఏకాంతాన్ని భర్త ఆజ్ఞలూ, పిల్లల ఏడుపులూ భంగపరచలేవు. ఆ ఏకాంతంలో కూర్చొని పరిసరాల్ని చూస్తూ ఆనందిస్తుండగా ఉన్నట్టుండి తన నదుముకేదో చుట్టుకుంటున్న స్వర్జ ఉలిక్కిపడి చూసుకుంది. పాము!

తన నదుమును చుట్టి మెల్లమెల్లగా పైపైకి పాకుతోంది. విదిల్చుకోవాలని చూసింది కానీ అది వదలటం లేదు. ఇంకా బలంగా చుట్టేసుకుంటోంది. చిత్రంగా పామును చూస్తే భయమనిపించడం లేదు. కానీ ఆ స్వర్ప జగుప్పగా ఉంది. అది బలంగా చుట్టుకుంటుండ్ర ఉక్కిరిబిక్కిరిగా ఉంది.

చటుక్కన మెలకువ వచ్చింది రాథకు. అమె మెదడు నిద్రావస్థ నుండి కొంచెం తేరుకొని జాగృతావస్థలోకి వచ్చింది. కళ్ళు తెరవడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. కానీ అలసిన కనురెపులు ఎంతకీ విడివడటం లేదు. అవి నిద్రనే కోరుకుంటున్నాయి. కానీ కల తాలూకు అనుభూతి ఇంకా అలాగే ఉంది. తన్నేదో ఇంకా చుట్టేస్తూనే ఉంది. ఏమిటది? మెల్లగా అర్ధమయిందామెకు తనను చుట్టేస్తోంది భర్త చేతులని. అతనేదో మాట్లాడుతున్నాడు. ఆ మాటలేవీ అమె చెవికెక్కడం లేదు. కానీ ఆ మాటలకర్భాలు అమె మనసుకు బాగానే తెలుసు. ఇంకేం మాట్లాడుతాడు! బహురా అమె అందాల్ని వర్ణిస్తాడు. ఎంతైనా సౌందర్యపాసకుడు కదా! అమె కళ్ళు తెరవాలని ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తోంది కానీ కళ్ళు తెరవలేక పోతోంది. గొంతు పెగల్చలేక పోతోంది. కష్టం మీద గొంతు పెగల్చి - “నాకు బాగా నిద్రాస్తాందండీ! పీడ్జ్ నన్ను డిప్ప్ర్ చేయుద్దు....” అన్నది వేడికోలుగా.

“ఆ! నీకు నిద్రరానిదెప్పుడు? ఎప్పుడూ పనీ.... లేకపోతే నిద్ర! అంతే మరో విషయాన్ని పట్టించుకోవు”.... ఇంకా ఏదో విసుక్కుంటూ చెప్పున్నాడు.

అమె మానసిక, శారీరక స్థితుల్చేమీ పట్టించుకోకుండా, అమె ఇష్టోయిష్టాలతో ఏమాత్రం సంబంధం లేకుండా తనకు కావల్సిందేదో నిరాటంకంగా తీసుకుని హయగా నిద్రలోకి జారిపోతుండగా వినిపించింది - పిల్లాడి ఏదుపు! గుక్కపెట్టి ఏదుస్తున్న ఏదుపు, ఆకలి తీర్చుకోవడానికి ఏదుస్తున్న ఏదుపు!

“బాబేడుస్తున్నట్టున్నాడు చూడు, వెధవ! నిద్ర చెడగొడతాడు” అసహనంగా, విసుగ్గా పలికాడు.

గబగబా లేచి పిల్లాడ్చి వళ్ళోకి తీసుకొని పాలివ్వసాగింది. అమె నిద్ర మత్తు హర్తిగా వదిలిపోయింది. అమ్మ వడిలోకి తీసుకోగానే ఏదుపు మానేసి పాలు తాగుతూ కడుపు నిండగానే హయగా నిద్రపోయాడు వాడు. నిద్రపోయిన పిల్లాడ్చి పదుకోబెట్టి పిల్లలిద్దరికి దుప్పటి కప్పి భర్త వైపు చూసింది. అతనప్పుడే గాఢ నిద్రలోకి వెళ్ళినట్టున్నాడు, చిన్నగా గురకపెట్టి నిద్ర పోతున్నాడు. అమెకు నిద్ర రావడం లేదు, పదుకోవాలనిపించలేదు. కిటికీ వైపుకి నడిచింది. తన భర్త ఎప్పుడూ నిలబడి చూస్తూ మైమరచి పోయే కిటికీ దగ్గర నిలబడి చూపుల్ని బయటకు సారించింది. నల్లని చిక్కటి చీకటి కనిపించిందామెకు. తన భర్త ఈ కిటికీ దగ్గర నిలబడే సూర్యోదయాల్ని, సూర్యాస్తమయాల్ని, వెన్నెలనీ, వర్షాన్ని, ముబ్బుల్ని మంచ బిందువుల్ని చూస్తాడు. తనకేమిటీ ఏమీ కనిపించడం లేదు! ఎటుచూసినా అంధకారమే తప్ప మరేమీ కనిపించడం లేదు. ఆ చీకట్లోకి అలాగే చూస్తుండిపోయింది.

ఉన్నట్టుండి ఆ చీకట్లో తన జీవిత చిత్రపటం గోచరించసాగింది. బాల్యమూ, యవ్వనమూ, పెళ్ళి, పిల్లలూ అన్నీ ఒక్కోటి వరసగా గోచరిస్తున్నాయి.

భర్త ఎప్పుడూ ప్రకృతిని చూసి స్వందించవేం! సూర్యోదయాల్ని చూసి ఆనందించవేం! వెన్నెలను చూసి మురిసిపోవేం! వర్షాన్ని చూసి పులకరించవేం! అనే మాటలు గుర్తొచ్చాయి. నిజానికా మాటలు ఆమెకు కొత్తకాదు. కానీ ఈరోజు వెంట వెంటనే జరిగిన సంఘటనలు ఆమెకు గతాన్ని గుర్తు తెస్తున్నాయి.

చిన్నప్పుడు అన్నయ్య, తనూ ఇంటి ముందర అరుగుమీద నిలబడి సూర్యోదయాల్ని చూస్తూ మురిసిపోతున్న సమయంలో, అమ్మ తనను మాత్రమే పిలిచి పనులు పురమయించిన రోజు, సాయంకాలం అన్నయ్యతో కల్పి సరదాగా “వానా వానా వల్లప్పు” అని ఆడుతుంటే తనను మాత్రమే వాతలు వచ్చేలా కొట్టిన రోజులు ఒక్కొక్కటి గుర్తొచ్చాయి. అలా తను ప్రకృతినీ, పరిసరాలనూ పట్టించుకోవడం ఎలా మరచిపోయిందీ గుర్తొచ్చింది.

పెళ్ళయ్యక భర్తకు ఏ అవసరం వస్తుందో, అతనికెప్పుడు ఏ అశోకర్యం కలుగుతుందో... పిల్లలు పుట్టాక వాళ్ళప్పుడు ఏడుస్తారో, వాళ్ళకి ఎప్పుడు ఆకలేస్తుందో.... ఇవన్నీ పట్టించుకుంటూ తన ఆనందాన్ని, తన అవసరాల్ని, తన మానసికోల్లాసాన్ని, తనే అభిరుచుల్ని ఎలా మరచిపోయిందో ఒక్కొక్కటి గుర్తుకు రాసాగాయామెకు.

ప్రకృతిని చూడటం, మానసికోల్లాసాన్ని పొందటంలో కూడా ఆడ, మగల మధ్య ఎంత వ్యత్యాసం ఉందో ఆలోచించసాగింది. ఓ అయిదు నిమిషాలు తన ఇష్టానుసారంగా చల్లగాలిని పీల్చుకోవడం కూడా చాలామంది ఆడవాళ్ళకి సాధ్యం కాదనిపించింది. తన భర్త తనని తాను ఎప్పుడూ “భావుకుడు” అని అభివర్ణించుకోవడం గుర్తొచ్చింది. “నేను సరిగ్గా ఆరుగంటలకు వేడి వేడి కాఫీ ఇవ్వకపోతే తనలోని ‘భావుకుడు’ కిటికీ దగ్గరే పడి చచ్చిపోదూ” అనుకుంది. ఆమెలో చిత్రంగా ఏదో భావోద్వేగం కలుగసాగింది. తన మదిలో మెదిలే భావాలను ఎవరితోనైనా చెప్పాలనుకుంది. హాత్తుగా గుర్తొచ్చిందామెకు. తన భర్త కూడా ఆ కిటికీ దగ్గర నిలబడ్డప్పుడల్లా తనతో ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నించడం. తనకూడా అలాగే అన్నిస్తోంది. మంచం వైపు తిరిగి నిద్రపోతున్న భర్త మొహన్ని చూస్తూ ఇలా చెప్పింది....

“మీరు సూర్యోదయాల్ని చూస్తూ పరవశించే వేళ

మీ కోసం మేం కాఫీలు కలుపుతూ ఉంటాం

మీరు వర్షాన్ని చూసి పులకరించే వేళ

మీకోసం మేం వేడి వేడి పక్కాడీలు వేస్తూ ఉంటాం

మీరు చల్లని వెన్నెల్లో విహారించే వేళ

మీకోసం మేం వంటింటి వేడిలో వంటలు చేస్తూ ఉంటాం

మీరు హాయిగా ఆదమరచి నిద్రపోయే వేళ

మీ పిల్లలకు మేం పాలిస్తూ, జోకొడుతూ ఉంటాం”

గోద గడియారం మోతతో ఉలిక్కిపుడి టైం చూసింది. పన్నెండు గంటలయింది. బాబోయ్! అప్పుడే పన్నెండు గంటలయింది. కానీ నిద్రరావటం లేదు. ఇప్పుడు నీరు పోకపోతే రేపు ఉదయం అయిదు గంటలకు లేవలేను. రేపు ఉదయం అయిదు గంటలకు నిద్ర లేవకపోతే ... అమ్మా! ఇంకా ఏమైనా ఉందా, కాలచక్కం స్తంభించిపోదూ!

గబగబా వెళ్ళి పదుకుంది రాథ. నిద్ర రాకపోయినా, నిద్రపోవడం ఇష్టం లేకపోయినా, నిద్రపోవాలని విశ్వప్రయత్నం చేస్తోంది. నిద్రపోవడమూ, నిద్రలేవడమూ ఏపీ ఆపే యిష్టాయిష్టాలతో ప్రమేయం లేకుండానే జరిగిపోయాయి.

తనలోని భావుకతను చంపుకుని భర్తలోని భావుకతను పెంచుతున్న ఆమెలో ఏఫో తీవ్రమైన అశాంతి బయలుదేరింది. ఆ అశాంతిలో నుండే ఆమె ఖచ్చితంగా తన మాగ్గాన్ని ఎన్నుకుంటుంది.

(ఈ కథ రాయడానికి ప్రోత్సాహనోన్నిచ్చిన కీ. శే. చక్రవేణుగారికి కన్నీటితో అంకితం)

ఆహ్లాదానం జూలై, 94